

fra det ærede Medlem fra Frederiksjuud (Lassen). Det er ganske vist, at Sameieforholdet ikke kan løses uden ved Oerenskomst, og det er ogsaa sandt, at det vil kunne volde nogen Vanskelighed at faae Sameieforholdet løst i en Hast; dog, det skal jeg ikke have nogen Mening om. Jeg veed ikke, hvilke Forhandlinger der har været ført, og veed overhovedet ikke, om der har været ført Forhandlinger, ligesom jeg heller ikke veed Noget om, hvor tilbøielig eller ikke tilbøielig Kommunen har været til at gaa ind paa en Løsning, men saa meget er vist, at jo Mere man bygger, desto vanskeligere gjør man Sagen. Naar den ærede Minister sagde, at han ønskede at bringe hele Spørgsmaalet om Bygningens Karakter eller fremtidige Indretning under Oerveielse med særlig Betydning til Retsreformen og den i den Anledning nedsatte Kommission, saa synes jeg, at det Samme, der taler for at vente med det store Byggeforetagende, ogsaa taler for overhovedet at vente; kan det ene vente, kan det andet ogsaa. Hvad derimod Arresterne angaar, da ser jeg ikke rettere, end at Ingen kan være forpligtet til at bygge Arrester uden Kommunen, og det forekommer mig oprigtig talt, at der her er en alvorlig Grund til at skride ind. Hvad er det, det hele dreier sig om? Det er om en ligefrem Dpfylde af en Lovbestemmelse, som gaar ud paa, at der gjennemgaaende skal være Enkelt-Arrester i alle Arresthuse; men dette er saa lidt Tilfældet, at jeg tror, at man nu for Kjøbenhavns Arrester betragter det som et særligt Fremskridt, at man der har Enkelt-Senge. I gamle Dage laa der flere i en Seng (J Stemme: Ja, i gamle Dage). Ja, det skal ikke være saa meget længe siden; thi jeg har hørt fremdraget i Udvalget, at det var ønskeligt at have Enkelt-Senge. Det synes ikke at være ganske stemmende med Arrestreglementet, der gaar ud paa at skaffe Enkeltceller, thi der er stor Forskjel paa at være to i en Seng og to i en Celle. Den ærede Ministers Udtalelse om „kalkulatorisk“ kan jeg slet ikke forstaa. Den ærede Minister hævdede Begrebet „kalkulatorisk“ i en langt videre Forstand, end det efter min Mening er rigtigt. Vi kunne kun anerkjende de Bevillinger for kalkulatoriske, der ere afhængige af saadanne Fluktuationer i eventuelle Udgifter, som ere en umiddelbar Følge af en Lovbestemmelse. Naar der f. Ex. staar i en Lov, at alt Mandskab skal indføres, saa er det jo umuligt at vide i Forveien, hvor meget Mandskab der vil komme ind. Det er Loven, ved hvilken det aldeles bestemt og peremptorisk fastsættes, at alt Mandskab skal komme ind, og deraf følger ogsaa den Udgift, der medgaar til Indføvelsen af dette Mandskab; der er ikke her noget Spørgsmaal om større eller mindre. Ved at kalde saadanne Udgifter „kalkulatoriske“, som den ærede Minister vil hævde, og som gjennemgaaende er hævdede paa Postvæsenets Budget, tror jeg, at vi efterhaanden vilde komme til at kalde hele Post-

væsenets Budget kalkulatorisk. Der er tusinde Punkter, hvor der kan være Spørgsmaal om noget Mere eller noget Mindre, som man ikke saa ganske nøiagtig forud kan beregne, da det jo ikke afhænger af tydelige og bestemte Lovbud, men af en større eller mindre Sparommelighed, f. Ex. Bys, Papir, Tryksager etc., det er netop saadanne Ting, som for en stor Del afhænge af den Orden og Sparommelighed, der finder Sted i Kontorerne, og som ikke har det Mindste med Begrebet „kalkulatorisk“ at gjøre. — Naar det er blevet bemærket — jeg tror, det var den ærede Minister, der bemærkede det —, at man hellere havde ønsket at faae det hele Beløb til Bedeselskabet, saa opfatter jeg ikke dette paa anden Maade, end at man ogsaa paastjønner, at Folkethinget igjen i Aar har giwet, om ikke den fulde Bevilling, saa dog en tilstrækkelig Bevilling. — Hvad Tæmmerierne angaar, maa jeg først henvende en Tak til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), som er gaaet med Udvalget til at indstille, at Summen hertil skulde nedsættes, hvad han, som han erklærede, har gjort for et godt Sammenholds Skyld; men det forekommer mig, at han midt i Freden har erklæret Krig, idet han har opfordret ikke blot til at stemme imod Forslaget, men ogsaa til at stemme imod det som uforparligt. Jeg tilstaar, at jeg ikke kan forstaa, at det ærede Medlem kan finde Noget uforparligt, som han selv en Gang har været med til at foreslaa, men jeg vil dog for en anden Gangs Skyld, inden vi slutte Fred, bede det ærede Medlem om at sige, om det er Meningen at begynde med Krig herinde, thi saa vil jeg hellere foretrække ikke at slutte Freden. Det ærede Medlem gjorde et meget stærkt Angreb paa vort Forslag. Nu maa jeg sige det ærede Medlem, at jeg tror, at man overvurderer Betydningen af det Spørgsmaal, om disse 4,000 Kr. komme til eller ikke. Sagen er nemlig den, at disse Undersøgelser ville foregaa alligevel, men da vare noget længere. Men hvorfor ønsker man hellere at gjøre det hele stærk? Den ærede Minister oplyste, at den vedkommende Leder af disse Undersøgelser frygter, at han skulde komme til at falde de vedkommende Ciere af de større Gaarde, hvor han foretager sine Undersøgelser, til Bispær, naar han saaledes kommer til dem det ene Aar efter det andet. Han ønsker derfor at kunne afslutte hurtigere, hvilket kunde være noget bekvemmere for disse Personer, og han vilde derved have bedre Sikkerhed for, at man ikke vilde berede ham Vanskeligheder. Han frygter, at naar han som ret mange Aar til Gaarde, vilde det blive til Besvær, og saa kunde Følgen blive, at han ikke fik Leilighed til at fortsætte sine Forsøg. Jeg tror rigtignok, at denne Vægtelse fra hans Side er umotiveret. Jeg er overbevist om, at Cierne af de større Gaarde, paa hvilke han foretager sine Undersøgelser, have dels saa megen Interesse for